

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **P. B. pre trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi** podľa § 187 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí 14. júla 2010 v Bratislave dovolanie obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 9. októbra 2007 sp. zn. 3To 85/2007 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného P. B. **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II. z 21. júna 2007, sp. zn. 1T 136/06, bol obvinený P. B. uznaný za vinného z trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (bod 1/ rozsudku), trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 186 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (bod 2/ rozsudku) a trestného činu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 1 ,ods. 3 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (bod 3/ rozsudku) na skutkovom základe, že

1. od presne nezistenej doby do 20.30 hod. dňa 6. marca 2005 v Bratislave, na B. ul., zo zadnej strany neoprávnene prechovával pri sebe 2 kusy plastových injekčných striekačiek dĺžky 5 cm, ktorých obsah tvoril sivobiely prášok veľkosti 3 cm, o ktorých sa vyjadril, že sa jedná o pervitín, a ktoré následne vydal hliadke OO PZ Ružinov - západ, pričom podľa znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava ide o 2 kusy zatavených plastových injekčných striekačiek s modrým piestom o objeme 2 ml obsahujúcich metamfetamín s prímiesou kofeínu o celkovej hmotnosti 3174 mg (1412 mg, 1762 mg) o priemernej koncentrácii účinnej látky $25,2 \pm 2,2$ % hmotnostného, pričom predložené množstvo 3174 mg 25,2 % metamfetamínu obsahuje 799 mg čistej (100%-nej) látky, a uvedené množstvo zodpovedá 20 priemerným dávkam drogy; metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok,

2. od presne nezistenej doby do 03.30 hod. dňa 17. novembra 2005 v Bratislave, na V. ul. č. X, neoprávnene pre vlastnú potrebu prechovával 1 kus plastového vrecúška s obsahom neznámej zelenej sušenej rastliny, ktoré mu bolo pri bezpečnostnej prehliadke hliadkou PZ, nájdené v nohaviciach na pravej strane v malom vrecku, pričom podľa znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava bolo zistené, že predložené plastové vrecko s tlakovým uzáverom obsahovalo konope s hmotnosťou 73 mg a s koncentráciou tetrahydrokanabinolu (THC) 14,8 % hmotnostného, pričom predložené množstvo konope s hmotnosťou 73 mg, s priemernou koncentráciou 14,8 % hmotnostných THC, obsahuje 11 mg THC, čo zodpovedá 1 obvyklej jednorázovej dávke drogy; rastliny rodu Cannabis (konopa) sú zaradené v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do I. skupiny omamných látok,

3. dňa 28. decembra 2005 v čase od 02.00 hod. do 07.30 hod. v B., na parkovisku pred ubytovňou M. po vzájomnej dohode s B. W., nar. X., spoločným konaním odcudzili tam zaparkované uzamknuté osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Golf 1,9 E, rok výroby 1986, červenej farby, EČV: T., číslo karosérie W., v hodnote 55 063 Sk, čím takto spôsobili poškodenému A. K., škodu vo výške 55 063 Sk, pričom obžalovaný P. B. sa tohto konania dopustil aj napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV., sp. zn. 1T 64/04, z 2. novembra 2004, právoplatným dňa 2. novembra 2004, bol uznaný za vinného zo spáchania aj trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. b/

Tr. zák. č. 140/1961 Zb. a bol odsúdený k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky so zaradením do druhej nápravno výchovnej skupiny.

Za to bol odsúdený podľa § 187 ods. 1 a § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 9 (deväť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do II. nápravno výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie samotný obvinený P. B., pričom odvolanie podal i prostredníctvom svojho obhajcu.

Krajský súd v Bratislave na podklade podaných odvolaní uznesením z 9. októbra 2007, sp. zn. 3To 85/2007, podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného P. B. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť v zmysle § 183 ods. 1 písm. b/ alinea 3/ Tr. por. dňom 9. októbra 2007, kedy vo veci rozhodol krajský súd.

Odpis uznesenia Krajského súdu v Bratislave bol obvinenému doručený dňa 15. novembra 2007, jeho obhajcovi bol doručený 13. novembra 2007.

Okresný súd Bratislava II. dňa 29. apríla 2009 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci dovolanie obvineného P. B. proti uzneseniu Krajského v Bratislave. Dovolanie bolo podané obvineným na súde prvého stupňa 7. januára 2009 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. por. Zároveň obvinený požiadal súd o ustanovenie obhajcu JUDr. A. na dovolanie.

Samosudca súdu prvého stupňa opatrením z 8. januára 2009 žiadosti obvineného vyhovel a podľa § 373 Tr. por. mu ustanovil za obhajcu JUDr. P. A., advokáta so sídlom v B., ktorý na súde prvého stupňa podal 24. marca 2009 dovolanie v mene obvineného z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. por. Toto podanie advokáta však

podľa názoru najvyššieho súdu nespĺňalo náležitosti dovolania v zmysle § 374 Tr. por. a nebolo podané prostredníctvom zvoleného obhajcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 19. augusta 2009, sp. zn. 5 Tdo 18/2009, dovolanie obvineného odmietol.

Rozhodnutie najvyššieho súdu obvinený napadol na Ústavnom súde Slovenskej republiky, ktorý nálezom z 20. apríla 2010, sp. zn. III. ÚS 79/2010, vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. augusta 2009, sp. zn. 5 Tdo 18/2009, bolo porušené základné právo obvineného na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústavy), na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 a na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy a právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky spolu so spisovým materiálom na tunajší súd došiel 6. júla 2010.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd, súd viazaný nálezom ústavného súdu preskúmal predložený spisový materiál a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania v zmysle § 371 (§ 382 písm. c/) Tr. por.

V prvom rade najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V prípade, že podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania a v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, takéto dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. V tejto súvislosti pripomína, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 6 Tr. por.).

Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. videl obvinený P. B. v tom, že celé konanie vedené proti nemu nebolo v súlade s Trestným poriadkom. Namietal, že vykonaným dokazovaním mu vina jednoznačne preukázaná nebola. V konaní pred súdom navrhoval na svoju obranu vypočuť celý rad svedkov, avšak súd jeho návrhy

nerespektoval a jeho návrhy na doplnenie dokazovania zamietol, čím porušil jeho právo na obhajobu.

Obvineným uvádzaný dôvod predpokladá, že v konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu najmä tým, že boli porušené ustanovenia o povinnej obhajobe § 37 Tr. por. Ide predovšetkým o prípady, kedy súd vykonával úkony trestného konania bez obhajcu obvineného napriek tomu, že ho obvinený mal mať z dôvodu povinnej obhajoby. V posudzovanej veci sa obhajca obvineného zúčastňoval úkonov prípravného konania a bol prítomný počas hlavného pojednávania. Samotná skutočnosť, že súd zamietol návrhy obvineného na doplnenie dokazovania, odmietol predvolať a vypočuť obvineným navrhovaných svedkov, nenapĺňa uplatnený dovolací dôvod. V tejto súvislosti je potrebné obvinenému pripomenúť, že hlavné pojednávanie vedie a za jeho zdarný priebeh v zmysle § 253 Tr. por. zodpovedá predseda senátu, resp. samosudca, pri dôslednom dodržiavaní základných zásad trestného konania uvedených v ustanovení § 2 Tr. por. V odseku 10 citovaného ustanovenia je upravená zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, pričom dôsledná aplikácia tejto zásady v konaní pred súdom tvorí nevyhnutný predpoklad spravodlivého súdneho rozhodnutia. V konaní pred súdom sám sudca, resp. predseda senátu, určuje mieru dokazovania, ktoré sa musí v priebehu hlavného pojednávania vykonať. Pokiaľ v danom prípade samosudca neakceptoval návrhy na doplnenie dokazovania, nemožno jeho postup automaticky považovať za porušenie práva obvineného na obhajobu. To, že obvinený nesúhlasí so skutkovými zisteniami súdov a že považuje rozsah vykonaného dokazovania za nedostatočný, nie je dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. videl obvinený v tom, že jeho trestnú vec prejednával sudca, o ktorého nestrannosti má vážne pochybnosti. Celé konanie na súde viedol tak, že proti nemu vzniesol námietku zaujatosti, avšak ani odvolací súd sa jeho námietkami dôsledne nezaoberal. Na príslušnom okresnom súde podal na sudcu žalobu na ochranu osobnosti a finančné odškodnenie, čím je preukázaný pomer sudcu k jeho osobe, preto odvolací súd mal vyhovieť jeho námietkam a vylúčiť sudcu z vykonávania úkonov v jeho trestnej veci. O opodstatnenosti jeho námietok svedčí rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Nc 29/2006, o vylúčení sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci, ktorého odpis doložil k svojmu dovolaniu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. možno uplatniť, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca, alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. V rámci uplatnenia tohto dovolacieho dôvodu musí najvyšší súd skúmať, či skutočne vo veci rozhodol vylúčený orgán.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom, alebo pre pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní.

Podľa § 32 ods. 3 Tr. por. o vylúčení z dôvodov uvedených v § 31 na základe námietky vznesenej niektorou zo strán v iných prípadoch ako podľa ods. 2 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú o tom, či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhodne tento senát.

V posudzovanej veci ako vyplýva zo spisového materiálu obvinený v priebehu hlavného pojednávania (č. l. 473) vzniesol námietku zaujatosti voči konajúcemu samosudcovi z dôvodov, že podal na sudcu žalobu na ochranu osobnosti v občianskoprávnom konaní. Samosudca po zistení, že na súde je evidovaná žaloba, pod sp. zn. 16C 13/2007, ktorú podal obvinený, rozhodol uznesením z 29. januára 2007, sp. zn. 1T 136/2006, podľa § 32 ods. 3 Tr. por., že nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej trestnej veci. Obvinený podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú Krajský súd v Bratislave uznesením z 08. marca 2007, sp. zn. 2 Tos 20/2007, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodnú zamietol. K tomu je potrebné ešte dodať, že obvinený proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu dovolanie z dôvodov § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., ktoré dovolanie Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 1. októbra 2008, sp. zn. 3Tdo 27/2008, odmietol.

Vyššie citované ustanovenie § 31 ods. 1 Tr. por. spája vylúčenie sudcov z prerokovania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti (viď zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí

byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná), nemožno však prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu predstavuje výnimku z ústavnej zásady uvedenej v čl. 48 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej Republiky, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Ide o významnú zásadu, ktorú je potrebné dôsledne zachovávať.

Vzhľadom na uvedenú zásadu možno sudcu vylúčiť z prerokovania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo.

Najvyšší súd v tejto súvislosti pripomína, že sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z. v znení zmien a doplnkov a je povinný prerokovať a rozhodnúť všetky veci, ktoré mu boli pridelené v súlade s rozvrhom práce na príslušný kalendárny rok.

Obvinený namietal zaujatosť sudcu v podstate preto, že podľa neho sudca nevykonal všetky procesné úkony v súlade s procesnými predpismi a na tomto základe podal i občianskoprávnu žalobu. Z vyjadrenia samosudcu však vyplýva, že sa vo veci necíti byť zaujatý napriek uvedenej žalobe. Podľa názoru najvyššieho súdu išlo zo strany obvineného o účelové konanie a subjektívny názor na nestrannosť sudcu. Pri takomto výklade nestrannosti by fakticky došlo k znefunkčneniu výkonu súdnictva. V jeho trestnej veci by nemohol rozhodnúť ani jeden sudca v rámci Slovenskej republiky, resp. obvinený by určoval, ktorý sudca prerokuje a rozhodne jeho trestnú vec.

Najvyšší súd na základe uvedených skutočností nezistil, že by samosudca okresného súdu bol pre pomer k obvinenému v posudzovanej trestnej veci vylúčený. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani obvineným doložené rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré vychádzalo z celkom iných okolností. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci ako z vyššie uvedeného vyplýva, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného P. B. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislava 14. júla 2010

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.

predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Eva Poláková